

BELÉN

Lema: "Meixide"

Co nariz no cristal contra a memoria
vexo o Belén.

¡Benditos mofos de cavorcos verdes
arrancados ó tempo
no lírico ribado dos meus soños!

Están a ponte e o portal e Herodes,
a lavandeira e o pastor cos anxos...
Todo o meu mundo ulindo a infancia alegre
por entre perfumadas mandarinas,
caixas de escumillón e voces brancas.

Un anxo sabe a rafa de pantrigo
e un ¿onde estás? resoa como un órgano
de voz materna que renace en ecos.

Baixo da ponte, o río prateado
—roubado ó chocolate na alacena—
describe filigranas xeográficas
de nacións inventadas e imposibles.

Os camelos remoen no silencio
vidos de lonxe co seu paso lene,
lentísimo na area simulada
e chaman os seus paxes con trompeta
convocando á ilusión das noites únicas.

E unha man invisible
peneirando fariña nos meus soños
cubre de neve o trazo sinuoso
das montañas perdidas
por onde escapa o frío
do cristal que se pon contra a memoria.